

De (pijnlijke) opwarming

Een junkie uit een provinciestad
had te veel muren rond zich gehad.
Compleet afkick-zot
trok hij voor z'n shot
met vrouw en baby naar een bergpad. (NM)

'Vluchten is de term die de aan gewoonte
gekleuisterde mensen geven aan het vitale elan.'
– Sylvain Tesson

Het drakenpad

Juli 2009, Hendaye. Tot de zeventiende eeuw werden er op de top van La Rhune heksen verbrand. Vandaag zijn de brandstapels vervangen door een moderne totempaal: een gsm-mast. Maar bij het opvangen van die eerste glimp van de eerste top kijk ik daar los door. Misschien omdat ik niet naar de top of naar het begin van een gebergte staar. Wat ik zie, is een eerste wervel in de staart van een achtduizend kilometer lange draak.

Laten we deze wandeling beginnen met een proefondervindelijk experiment. Sla die ouderwetse atlas open, of doe het desnoods met Google Earth. Start bij Hendaye (Frankrijk) en laat je blik langzaam, heel langzaam, oostwaarts glijden. Meer precies; oost-zuid-oost. Stop in Chengdu (China). Herhaal desnoods en wees een beetje flexibel. Klaar? Dan hoeft

ik je amper nog te vertellen dat het zelden vlak is tussen Hendaye en Chengdu. En wat je misschien ook opviel: de gebergtes oriënteren zich hoofdzakelijk op de oost-westas, niet op de noord-zuidas. Ze worden onderbroken en er zijn variaties in richting en hoogte, maar je dacht misschien al: dat kan toch geen toeval zijn? Het is ook geen toeval.

De serie bergketens die hier in Hendaye begint en pas rond Chengdu in China stopt, vormen één groot geheel, één *geologica*. Geologen noemen dit droogweg de grote Alpidengordel: van Pyreneeën tot Alpen en Karpaten, door het Turkse Anatolië, de Caucasus, het Elburzgebergte in Iran en uiteindelijk van Afghanistan en Tadzjikistan tot Bhutan en Yunnan, waar de volgens mijn fantasie meerkoppige draak zich in de Hindu Kush, Karakoram en Himalaya manifesteert. Het resultaat van de meest formidabele en nog steeds aan de gang zijnde kettingbotsing van aardplaten. De boog naar Indonesië is in mijn ogen een uitgestrekte drakenarm bezaaid met barstrijpe puisten.

Het woord ‘draak’ komt trouwens van het Griekse ‘δρακείν’ (*drakeîn*), wat zich oorspronkelijk liet vertalen in ‘helder zien’. Laat dat nu net de bedoeling van onze bezoeken aan en op de draak zijn. Er is altijd iets dat op een rijtje moet worden gezet, een sediment dat moet bezinken zodat we terug door helder water kunnen zien. Nu zijn dat zaken zoals het nieuwe ‘ons’ of de naïeve pogingen van een Europese beeldschermwerker om zijn lot te ontvluchten. Vroeger was er ‘de puberteit’ en mijn fysieke grenzen. Na een paar ervaringen in de Alpen en de Pyreneeën volgden Himalaya, Karakoram en Hindu Kush.¹ *Iets* maakt dat we

1 Zie ook Meynen Nick, *Nepal. Nieuwe wegen in de Himalaya*, EPO, Berchem, 2010.

hem altijd opnieuw opzoeken, maar wat is dat *iets* dan: fantasie, passie, fetisj, obsessie, romantiek, religie, statusdrang, waanzin, toeval of ... ?

De adrenaline pompt op volle toeren bij het aanschouwen van het topje van zijn staart. We hebben *hem* al in een slecht humeur gekend in het noordwesten van Nepal, tijdens een trektocht die uitdraaide op een survivaltrip over door de moesson kapotgeregende paden, door tot het middel reikende sneeuw en wadend door rivieren waar de brug van weggespoeld was. Op een avond na een van die honds-dagen bevinden we ons in een Nepalees theehuisje. Daar beken ik aan Fany dat we toch beter voor die all-informule in Turkije hadden moeten gaan, als huwelijksreis. Maar in plaats van dat alsnog te doen, staan we nu klaar om op de staart van dat beest te trappen. Mét onze baby op de buik.

Bestemming: marginaliteit

In de straten van Hendaye verliezen we La Rhune (of Lar-run, zoals de Baskische naam luidt) uit het oog en komt een eerder aardse camping in zicht. We bedanken nonkel Michel en tante Nadine voor de gastvrijheid die ze ons de afgelopen twee dagen in hun huis in de Landes aanboden. ‘Ik zal je broek met de post opsturen.’ Zijn fleec broek was de laatste toegift op mijn idiote plan om de Pyreneeën aan te vallen met enkel de short die ik aanhad.

We zoeken een relatief rustig plekje waar we ons het best kunnen verstoppen, achter een haag en in een uithoek. Een uur later ligt ergens op ons tweederdematje de drie maan-

den oude Flora speekselbelletjes te blazen. Fany neemt met de grootst mogelijke discretie een douche in het sanitaire blok. Ook zij moet nog wat wennen aan onze nieuwe situatie als lichtgewicht trekkers: 'Hoe marginaal was dat! Ik durf daar amper nog binnen, met mijn dweil als handdoek en dit belachelijk kleine stukje hotelzeep.' Ook sandalen en teenslippers hadden onze strenge bagageselectie niet overleefd, wat nu op de kiezelsteentjes van de camping pijnlijke gevolgen kende. Ach, eenmaal voorbij een bepaalde mentale grens wordt dat marginale best leuk. Een tragikomische B-film met jezelf in de hoofdrol.

Ik sla nog wat eten in en reken alvast af. Morgen hopen we weg te zijn voor de camping ontwaakt. Mooi meegenomen is dat we zo aan niemand moeten uitleggen waar we naartoe gaan, met onze bergschoenen, wandelstokken en een baby in de draagdoek. Ik zie mij anders met opgeheven hoofd 'de Middellandse Zee' antwoorden. We sluipen de volgende morgen bij het ochtendgloren als dieven in de nacht naar buiten, navigerend rond die eerste gevaarlijke klip: hoogmoed.

Frigobox of orkaanlucifers?

Hendaye is al eeuwen een gezellige ontmoetingsplaats. Van de ontmoeting tussen Louis XI en Henri IV van Castilië in 1463 tot de tête-à-tête tussen Hitler en Franco in 1940. Dit is ook de enige plaats waar een zuidwaarts trekkend leger geen geografische moeilijkheden zou hebben om het Iberische schiereiland te betreden of verlaten. Maar de poort naar Iberia ligt vooral aan een prachtige baai.